

ADRES:
Ul. Kupnera 22
14-260 Lubawa
Tel. (0-89) 645 39 60

ODPUSTY:

1. Narodzenie św.
Jana Chrzciciela
24 czerwca
2. Michała Archanioła
29 września

MSZE ŚWIĘTE:

Dni powszednie
7.00 i 17.00
Niedziele i święta
8.00 10.30 12.00 17.00
święta „zniesione”
7.00 9.00 17.00

**ADORACJA
NAJŚWIĘTSZEGO
SAKRAMENTU:**

poniedz. - piątek
7.30 - 16.30 w kaplicy
Św. Franciszka

SAKRAMENT

POJEDNANIA:

p-szy piątek 15.00-17.00
piątki 16.00-17.00
i przed każdą Mszą św.

NABOŻEŃSTWA:

- NOWENNA DO MB
NIEUSTAJĄCEJ
POMOCY
środa godz. 17.00

- DO MIŁOSIERDZIA

BOŻEGO
piątek godz. 16.45

- DO NIEPOK. SERCA
NM P p-sza sobota g 6.30

- DO ŚW. FRANCISZKA
z Asyżu 2-ga sobota g.6.30

- KU CZCI ŚW. JP II
Z UCZCZENIEM
RELIKWI

16 dzień m-ca godz.17.00

- KU CZCI ŚW. o. PIO
23 dzień m-ca. godz. 17.00

MSZA ŚW. Z MODLITWĄ
O UZDROWIENIE-ostatni
piątek m-ca godz.17.00

**KANCELARIA
PARAFIALNA
CZYNNA**

15.30 - 16.30
poniedziałek, środa, piątek
Tel.896453960

Redakcja gazetki zaprasza
chętnych do współpracy.
Kontakt z księdzem
proboszczem.

**Za złożone
dobrowolne ofiary:
BÓG ZAPŁAĆ**

ZWYCZAJE I OBRZĘDY WIGILIJNE.

Kłosa ziół i choinka. Chrystus narodził się w Betlejem, tzn. w domu chleba. Zboże jest symbolem Betlejem. Można więc ustawić w pokoju wazon z kłosami różnych ziół. Choinkę natomiast, która przywodzi nam na myśl „drzewo życia” z raj, ubiera się w dniu, w którym wspominamy naszych pierwszych rodziców- Adama i Ewę. Przypomina nam ona naukę o upadku i odkupieniu rodzaju ludzkiego. Drzewko bożonarodzeniowe z wiecznie zielonymi gałązkami jest symbolem życia wiecznego, które wystąpił nam Jezus Chrystus. Światła umieszczane na choince przypominają światło, jakie rozbiły nad grotą betlejemską w dniu narodzin Chrystusa, „Światłości prawdziwej”. Ozdoby choinkowe symbolizują łaski Chrystusowe zsyłane na ludzi oraz nasze dobre uczynki.

Oplatek wigilijny. Łamanie się oplatkiem oznacza wzajemne poświęcenie się jednych dla drugich i uczy, że nawet ostatni kawałek chleba należy podzielić z bliźnim. Jest wyrazem miłości, przyjaźni, pojednania i pokoju.

Siano wigilijne i wolne miejsce przy stole. Powszechnie zachowywany jest zwyczaj wkładania siana pod obrus na stole, przy którym będzie spożywana uroczysta wieczerza wigilijna.

Przypomina ono ubóstwo groty betlejemskiej i Maryi, która złożyła Dziecię na sianie w żłobie. Dodatkowe nakrycie stawiamy dla podróznego, przypadkowego gościa. Pozostawiając wolne miejsce przy stole wyrażamy serdeczną pamięć o naszych bliskich, także zmarłych, którzy nie mogą spędzić świąt razem z nami.

**RUCHY I
STOWARZYSZENIA:**

1. SŁUŻBA LITURGICZNA

2. SCHOLA PARAFIALNA

**3. ODNOWA W DUCHU
ŚWIĘTYM**

- środa godz.18.00

**4. GRUPA
MŁODZIEŻOWA
„PRZYJACIELE JEZUSA”**

- piątek godz. 18.00

**5. WSPÓLNOTA
ŻYWEGO RÓŻAŃCA**

Lubawa, Tuszewo
i Fijewo - pierwszy
wtorek m-ca po
Mszy św. o g. 17.00,
Mortęgi -ostatni
czwartek m-ca po
Mszy św. o g.18.00

**6. RODZINY
NAZARETAŃSKIE**

- środa po
Mszy św. o g. 17.00

**7. FRANCIUSZKAŃSKI
ZAKON ŚWIECKICH**

-niedziela o godz. 18.00

W NASZEJ WSPÓLNOCIE PARAFIALNEJ

1. CHRZTY

Odbywają się w ostatnią sobotę miesiąca na Mszy św. o godz.17.00. Wymagane dokumenty: akt urodzenia dziecka oraz zaświadczenia rodziców chrzestnych, że są wierzący i praktykujący. Rodzicami chrzestnymi mogą być osoby bierzmowane, żyjące w związkach sakramentalnych.

1. Kornelia Karbowska - 19 XII

2. BIERZMOWANIE odbywa się raz w roku. We wrześniu młodzież trzeciej klasy gimnazjum rozpoczyna na katechezie szkolnej przygotowanie do przyjęcia tego sakramentu. Młodzież wraz z rodzicami spotyka się raz w miesiącu na wieczorach skupienia w kościele, a bezpośrednio przed otrzymaniem sakramentu poznaje owoce Ducha Świętego,

3. ŚLUBY – zapowiedzi na tablicy ogłoszeń przy kościele.

4. POGRZEBY

1.. Anna Skręta - 10 XII
2. Roman Dudek - 16 XII
3. Kazimiera Kłowska - 18 XII

Dobry Jezu, a nasz Panie, daj Im wieczne spoczywanie

GŁOS

NR 141 styczeń 2020

ŚW. JANA CHRZCICIELA

**PARAFIA ŚW. JANA CHRZCICIELA I MICHAŁA
ARCHANIOŁA**

14-260 LUBAWA UL. KUPNERA 22

Bóg się rodzi moc truchleje

Mocna prawda z pięknej polskiej kolędy! Tak, przyjdzie Pana na świat jest największą mocą Bożą w całej historii kosmosu. Nie ogranicza się ona jednak do tego jednego Wydarzenia - Wcielenia Syna Bożego. Moc Pana Boga objawia się w codziennym przychodzeniu Jezusa Chrystusa na ołtarzach świątyni katolickich. Pan jest i żyje pośród nas. Tę prawdę uprzytomnia nam także Noc Bożonarodzeniowa. Wobec tego ciągłego przychodzenia Pana Jezusa pod postacią Chleba i Wina również maleje, truchleje i nic nie znaczy każda ludzka moc. Wobec tej Prawdy wszystko i wszyscy są niemocni. Jest to w stanie zrozumieć i przyjąć człowiek pokorny.

Wówczas truchlejąca niemoc człowieka w kontakcie z mocą Eucharystii doznaje przemiany. Człowiek znów staje się silny, dumny, mocny, ale nie dzięki sobie lecz dzięki Panu.

Siostry i Bracia. Życzę, aby w naszym życiu, każdej niedzieli, również w tygodniu, było Betlejem. Pan Jezus pragnie czynić z naszych serc żłobek, na którym zostanie złożony w momencie Komunii św.; abyśmy czynili z naszych serc przyjazne miejsce dla Pana.

Życzę, razem z ks. Jerzym, ks. Damianem, ks. Jackiem i klerikiem Jackiem, błogosławionych Świąt Narodzenia Pańskiego i pełnego pokoju Nowego 2020 Roku.

ks. Marcin Staniszewski, proboszcz

Kochanym Babciom i Dziadkom w Dniu Ich Święta w dniach 21 i 22 stycznia składamy najlepsze życzenia pokoju i radości Bożej oraz wiele miłości ze strony najbliższych.

Papieska Intencja Apostolstwa Modlitwy:

Aby chrześcijanie i ci, którzy należą do innych religii oraz ludzie dobrej woli umacniali pokój i sprawiedliwość w świecie.

**ADORACJA Najświętszego Sakramentu w kaplicy św. Franciszka
poniedziałek - piątek 7.30- 16.30**

Adres Redakcji: PARAFIA SS. JANA CHRZCICIELA I MICHAŁA ARCHANIOŁA 14-260 Lubawa ul. Kupnera 22
Redaguje zespół pod opieką ks. Marcina Staniszewskiego – proboszcza. Archiwalne numery gazetki dostępne na życzenie.
Wszystkie prawa zastrzeżone. Przedruk w całości lub częściach tylko za zgodą Redakcji.

LITURGIA SŁOWA

24 XII- wtorek, Wigilia Narodzenia Pańskiego

2SM,1-5.8b12.14a.16;Ps89;Łk1,67-79

25 XII- środa, Narodzenie Pańskie, uroczystość pasterka: Iz9,1-3.5-6;Ps96;Tt2,11-14,Łk2,1-14;

Msza św. o świcie Iz62,11-12;Ps97;Tt3,4-7;Łk2,15-20; Msza św. w dzień Iz52,7-10,Ps98,Hbr1,1-6;J1,1-18

26XII-czwartek, św. Szczepana-pierwszego męczennika, święto

Dz6,8-10;7,54-60;Ps31;Mt10,17-22

27XII- piątek, św. Jana Apostoła i

Ewangelisty, święto 1J1,1-4;Ps97;J20,2-8

29XII- I Niedziela po Narodzeniu Pańskim, Święto Świętej Rodziny: Jezusa, Maryi i Józefa Syr3,2-6.12-14;Ps128;Kol3,12-21;Mt2,13-15.19-23

01 I- środa, Świętej Bożej Rodzicielki, Maryi, uroczystość. Nowy Rok 2020, Światowy Dzień Modlitw o Pokój

Lb6,22-27;Ps67,2-3,5-8;Ga4,4-7;Łk2,16-21

03 I- piątek, Najświętszego Imienia Jezus

1J2,29-3.6;Ps98;1J29-34

05 I- II Niedziela po Narodzeniu Pańskim

Syr24,1-2.8-12;Ps147;Ef1,3-6.15-18;J1,1-18

06 I- poniedziałek, Objawienie Pańskie, uroczystość

Iz60,1-6;Ps72;Ef3,2-3a.5-6;Mt2,1-12

12 I- Niedziela Chrztu Pańskiego, święto,

kończy się okres Narodzenia Pańskiego,

Iz42,1-4.6-7;Ps29;Dz10,34-38;Mt3,13-17

19 I- II Niedziela Zwykła,

Iz49,3.5-6;Ps40;1Kor1,1-3;J1,29-34

21 I- wtorek, Dzień Babci

1Sm16,1-13Ps89;Mk2,23-28

22 I- środa, Dzień Dziadka

1Sm17,32-33.40-51;Ps144;Mk3,1-6

26 I- III Niedziela Zwykła Iz8,23b.-9,3;Ps27;1Kor1,10-13.17;Mt4,12-23

02 II – IV Niedziela Zwykła, Ofiarowanie Pańskie, święto, Światowy Dzień Życia

Konsekrowanego. Zakończenie okresu

Bożego Narodzenia w Polsce,

MI3,1-4;Ps24;Hbr2,14-18;Łk2,22-40

SŁOWO NA NIEDZIELE

/koment. ks.M.Krawiec SSP/

29XII- Mt2,13-15 W Świętej Rodzinie nie wypowiada się wielu słów, ale za to słucha

się Boga. Anioł objawia Jego wolę a Józef natychmiast wypełnia polecenia.

Posłuszeństwo Bożym nakazom chroni Dziecko i Jego Matkę. Niejako przy okazji jest chroniony Józef. Nawet najtrudniejsze wydarzenie, jak konieczność ucieczki z Niemowlęciem do Egiptu, w zamysle Boga jest okazją do wypełniania się obietnic, tak aby można było rozpoznać Jego dzieła. Dziś, kiedy jesteśmy świadkami ogromnego kryzysu rodziny, od tej Rodziny możemy się uczyć zaufania i posłuszeństwa Bogu, które owocują ocaleniem i trwałością.

05 0I- J1,1-18 Jakże urzekająca jest pokorna miłość Boga! Ten, który stworzył wszystko mocą swego słowa, zapragnął być blisko człowieka. I aby człowiek mógł spotkać Boga, przyjął ludzkie ciało i zamieszkał wśród nas. Co więcej, nie tylko stał się człowiekiem, lecz potrzebował też innych ludzi, aby włączyli się w Jego zbawcze dzieło. Pierwszym z nich był Jan Chrzciciel – Człowiek posłany przez Boga. Bóg stał się człowiekiem, abym potrafił odkryć w sobie podobieństwo do Boga, a przez to stał się posłany.

12 0I- Mt3,13-17 Jezus jest zawsze tym, który czyni pierwszy krok. Przychodzi do Jana i prosi o chrzest. Zaskakuje go do tego stopnia, że Chrzciciel wzbrania się uczynić to, o co Jezus go prosi. Także i ja pozostaję zdumiony tą zadziwiającą obecnością Chrystusa w moim życiu: to ja powinienem Cię szukać, a to Ty wybiegasz ciągle mi naprzeciw! To ja powinienem Cię bardziej kochać, a to Ty do końca mnie umiłowales! To ja powinienem być bardziej wytrwały w wypełnianiu postanowień, a to Ty nieustannie mi przebaczasz! To ja powinienem znaleźć więcej czasu dla Ciebie w swoim życiu, a to Ty nieustannie jesteś za mną.

19 0I- J1,29-34 Całe życie Jana Chrzciciela było ukierunkowane na Mesjasza Bożego. Jan był tym, który miał Go wskazać narodowi wybranemu. Było to tak ważne, że temu celowi podporządkował całe swoje życie. Nie interesowały go ani sława, ani bogactwo, ani wygodne życie. Także i my, jako chrześcijanie wskazujemy innym Chrystusa. Dobrze jest o tym pamiętać. Każdy człowiek spotykając się ze mną ma prawo oczekiwać, że opowiem mu swoim życiem o Chrystusie. **26 0I- Mt4,12-23**

Nawrócenie to odkrycie, że światło jest

piękniejsze od ciemności, że miłość jest piękniejsza od egoizmu, że życie z Bogiem jest piękniejsze od życia na własną rękę. Nawrócenie, to odwaga decyzji, by pięknie żyć. Czy pragnę tego? Gdzie nie dochodzi światło, tam ginie każde życie. A co jest moją cienistą krainą, w której się zasiedziłem?

KATECHEZA ŚW. JANA PAWŁA II

WARTOŚĆ CIAŁA I PŁCI WEDŁUG ZAMIARU STWÓRCY.

W polu naszych refleksji znajduje się od dłuższego czasu wypowiedź Chrystusa z Kazania na Górze: „Słyszeliście, że powiedziano <Nie cudzołóż>, A Ja wam powiadam: Każdy, kto pożądlawie patrzy na kobietę już się w swoim sercu dopuścił z nią cudzołóstwa” (Mt5,27-28). Słowa te posiadają kluczowe znaczenie dla całej, zawartej w nauce Chrystusa teologii ciała. I dlatego słusznie przywiązujemy wielką wagę do prawidłowego ich zrozumienia i interpretacji.

W poprzednim rozważaniu stwierdziliśmy, że sprzeciwia się temu cały kierunek manichejski w swoich pierwotnych, czy późniejszych przejawach. Nie można bowiem w analizowanych słowach Kazania na Górze potępienia ciała, czy też oskarżenia ciała. Jeśli już, to można by raczej dopatrywać się oskarżenia serca ludzkiego. Jednakże wszystkie nasze rozważania dotychczasowe wskazują, że w polu tego oskarżenia znajduje się przede wszystkim człowiek pożądlawości. Serce nie tyle jest w tych słowach oskarżone, co poddane ocenie, czy ulega pożądlawości, czy też nie. Natomiast, rozpatrując do końca sens wypowiedzi z Mt 5,27-28, musimy stwierdzić, że zawarty w niej sąd nad pożądaniami jako aktem pożądlawości ciała, zawiera w sobie nie negację, ale raczej afirmację ciała jako tego co wraz z duchem stanowi o ontycznej podmiotowości człowieka i co uczestnicy w jego osobowej

godności. Tak więc sąd nad pożądlawością ciała ma znaczenie różne od tego, jakie może zakładać manichejska ontologia ciała. Ciało w swej męskości i kobiecości jest „od początku” wezwane, aby stawać się wyrazem ducha. Staje się nim również poprzez małżeńskie zjednoczenie mężczyzny i kobiety, gdy „łączą się oni ze sobą tak ściśle, że stają się jednym ciałem”. Chrystus broniący na innym miejscu nienaruszalnych praw owej jedności w ciełe poprzez którą ciało to w swej męskości i kobiecości nabiera godności znaku sakramentalnego, przestrzegając przed pożądlawością ciała – wyraża tę samą prawdę ontycznej afirmacji ciała i potwierdza wspólny z całością Jego nauczania etyczny sens tej afirmacji. Ów sens etyczny nie ma nic wspólnego z manichejskim potępieniem, natomiast jest głęboko przeniknięty tajemnicą odkupienia ciała, o której św. Paweł napisze kiedyś w Liście do Rzymian (por.8,23). Odkupienie ciała nie wskazuje jednakże na ontyczne zło jako konstytutywną właściwość ciała ludzkiego, ale wskazuje tylko na grzeszność człowieka, w związku z którą zatracił on m.in. owo przejrzyste poczucie oblubieńczego znaczenia ciała, w którym wyraża się wewnętrzne panowanie i wolność ducha. Chodzi tutaj o zatracenie „częściowe”, potencjalne, takie, w którym poczucie oblubieńczego sensu ciała miesza się z pożądlawością i łatwo pozwala jej się wchłonąć. Właściwa interpretacja słów Chrystusa z Mt5,27musi być uwolniona od elementów myślenia manichejskiego i postawy manichejskiej. Konsekwencją tej ostatniej musiałoby być jakieś „unicestwienie ciała”, zaprzeczenie wartości ludzkiej płci, męskości i kobiecości człowieka, a co najwyżej ich „tolerowanie” w granicach potrzeby wyznaczonej koniecznością prokreacji. Natomiast właściwe dla etosu chrześcijańskiego na gruncie słów Chrystusa jest takie przetwarzanie świadomości i postaw człowieka, dzięki któremu w pełni ujawni się i urzeczywistni ta wartość, jaką ma ciało i płeć w pierwotnym

zamierzeniu Stwórcy, służąc komunii osób, która jest najgłębszym tworzywem etyki i kultury ludzkości. O ile dla mentalności manichejskiej ciało i płeć jest „antywartością”, o tyle dla chrześcijaństwa jest ona zawsze „nie-dość-wartością”. Ta druga postawa wskazuje na, to, jaki winien być kształt etosu, w którym tajemnica odkupienia ciała zaszczerpiona zostaje w podłożu historycznej grzeszności człowieka. Wyraża to teologiczna formuła, która określa stan człowieka historycznego jako *status naturae lapsae simul ac redemptae*. Słowa Chrystusa z Kazania na Górze należy interpretować w świetle tej złożonej prawdy o człowieku. Jeśli zawierają one jakieś oskarżenie serca ludzkiego, to daleko bardziej zawierają wezwanie wypowiedziane pod jego adresem. Oskarżenie o zło moralne, jakie kryje w sobie pożądlawie zrodzone w pożądlawości ciała, jest równocześnie wezwaniem do przewycięzania tego zła. Jeśli przewycięzanie zła musi polegać na odcięciu się od tego zła, to chodzi tylko o to, aby odciąć się od zła czynu, w tym wypadku czynu wewnętrznego pożądlawia, a żadną miarą o przeniesienie wartości ujemnej tego czynu na jego przedmiot. Takie przeniesienie oznaczałoby akceptację manichejskiej antywartości. Nie stanowiłoby ono natomiast prawdziwego i dogłębnego przewycięzania zła czynu, zła istotowo moralnego, zła natury duchowej, owszem, kryłoby się w tym bardzo groźne niebezpieczeństwo usprawiedliwienia czynu kosztem przedmiotu(na tym polega właśnie istotna wada etosu manichejskiego). Jest rzeczą jasną, że Chrystus żąda odcięcia się od zła pożądlawia ale wypowiedź Jego w żaden sposób nie pozwala domniemywać, że czymś złym jest przedmiot tego pożądlawia: owa kobieta, na którą ktoś pożądlawie patrzy (takiej precyzji zdaje się czasem brakować niektórym tekstom mądrościowym). Musimy przeto doprowadzić do końca nieodzowne rozróżnienie pomiędzy oskarżeniem a wezwaniem. Jeśli oskarżenie o zło pożądlawia jest równocześnie wezwaniem do przewycięzania tego zła to z kolei owo przewycięzanie, jeśli nie ma ono wyzwolić w podmiocie w świadomości i woli, manichejskiej

antywartości – musi łączyć się z wysiłkiem odkrycia autentycznej wartości tego przedmiotu. Właśnie bowiem zło pożądlawia takiego aktu, o jakim mówi Chrystus w Mt5, 27 wiąże się z tym, że przedmiot do którego ono się zwraca pozostaje w tym akcie dla podmiotu „nie-dość- wartością”. Jeśli w analizowanych słowach Kazania na Górze serce ludzkie jest oskarżone o pożądlawie, lub też jeśli jest przed tym pożądaniami przestrzeżone, to równocześnie jest ono tym samym zwrotem wezwane do odkrycia pełnej wartości tego, co w akcie pożądlawia jest dla niego „nie-dość-wartością”. Chrystus jak wiemy, mówił: „Kto by patrzył pożądlawie na kobietę, już ją cudzołożył w sercu swoim”. Owo cudzołożenie w sercu trzeba zrozumieć jako niedowartościowanie lub jako odebranie właściwej wartości jako intencjonalne pozbawienie tej godności, której w wymienionej osobie odpowiada nienaruszona wartość jej kobiecości. Słowa z Mt5,27zawierają wezwanie do odkrycia tej wartości i tej godności, do jej afirmacji. Tylko takie rozumienie tych słów odpowiada ich formule semantycznej. Kończąc trzeba raz jeszcze stwierdzić, że manichejski sposób rozumienia i wartościowania ciała i płci człowieka jest obcy Ewangelii, jest niezgodny z właściwym sensem słów Chrystusa z Kazania na Górze. Wezwanie do przewycięzania pożądlawia ciała płynie właśnie z afirmacji osobowej godności ciała i płci i jej tylko służy. Gdyby ktoś chciał w tym właśnie widzieć manicheizm byłby w zasadniczym błędzie.

MÓWIĄ WIELCY

Bez wiary potykamy się o źdźbło słomy, z wiarą przenosimy góry. /Soren Kierkegaard/

UŚMIECHNIJ SIĘ

Jaś wstępuje po Bożym Narodzeniu do kościoła, rozgląda się na wszystkie strony i potem wyjmuje z szopki Maryję i zabiera Ją ze sobą. Następnie idzie do innego kościoła i z tamtej szopki zabiera ze sobą Józefa. W domu pisze list: „Drogi Dzieciątko Jezus, przynieś mi na następną gwiazdkę komputer, w przeciwnym razie nie zobaczysz już więcej swoich rodziców”.